

Palmsöndagen 2022

Det är underbart att vi återigen kan hålla procession denna palmsöndag. Det är något helt speciellt att få hylla vår Herre och konung på detta sätt i det offentliga rummet. Religion har mer och mer blivit en privatsak i vårt land. Samtidigt blir behovet av att förkunna vår tro större och större, eftersom färre och färre människor har fått möta Jesus eller höra om honom. Vi katoliker måste bli mer medvetna om vår kallelse att dela med oss av vår tro. Tron får inte bara stängas in i sakristian, brukar påven säga, eller i vårt inre. Som döpta är vi alla kallade att fördjupa, förklara, förmedla och förkunna vår tro. Vår tro växer när vi blir i stånd att ge den vidare. Steg för steg får vi gå med Jesus genom livet och låta trons ljus lysa upp vår livsvandring. När vi idag får följa Jesus genom Malmös gator blir vår egen tro fördjupad och samtidigt kan vi förmedla den till dem som råkar gå förbi eller hör vår lovsång. En procession är därför en del av kyrkans förkunnelse.

När vi nu under Stilla veckan får följa Jesus på hans lidandes väg fram till korset på Golgota är det inte bara som åskådare. Vi är så djupt förenade med honom att vi får delta i hans korsväg. Gud har blivit människa för att ta på sig vårt lidande och död och ge det en annan mening, så att det blir till vår frälsning. Därför måste vi gång på gång fördjupa vår syn på själva lidandet. Ingen av oss kan undgå lidandet helt och hållet. Vi berörs alla att se de fruktansvärda bilderna av mänskligt lidande och förnedring som vi nu får se från kriget i Ukraina. Vi berörs och upprörs. Samtidigt måste vi lära oss se Jesus själv i den lidande människa vi ställs inför. Han har identifierat sig med allt mänskligt lidande från tidens början till dess slut för att ge det en frälsande mening. Vi kan aldrig förklara lidandets mening. Det är och förblir en gåta. Men alltsedan Gud själv i Jesus Kristus har tagit på sig vårt lidande har vår blick på lidandet fördjupats. Vårt hårda hjärta tinar upp inför åsynen av en människa som lider. Vår solidaritet och medkänsla väcks till liv. Det har vi också kunnat konstatera under detta krig. Man säger ibland att ett krig väcker både det bästa och det sämsta till liv inom oss människor. Därför är det viktigt att vi inte bara ser på oss själva som åskådare på parkett medan detta fruktansvärda krig pågår. Nej, vi måste se med Jesu kärleksfulla blick på alla dem som drabbas och känna igen hans sårade ansikte i alla dem som lider.

”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?” (Ps 22:2), ropar Jesus på korset. Egentligen är det en av psaltarpsalmerna som han ber. Vi kan alla identifiera oss med Jesus när lidandet tycks oss övermäktigt. Vi kan liksom han skrika ut vår vanmakt och förtvivlan, eftersom vi känner oss övergivna av både Gud och människor. Vi kan fortsätta att be denna psalm med honom och lita på att han hjälper oss att också säga som psalmen: ”Men du, Herre, var inte fjärran, du min starkhet, skynda till min hjälp... Då skall jag förkunna ditt namn för mina

bröder, mitt i församlingen skall jag prisa dig” (Ps 22:21, 23). Klagosången går över i lovsång utan att man riktigt märker det. Det viktiga är att bönen dialog med Gud får fortsätta hur vi än känner oss. Också vår förtvivlan och vårt uppror mot Gud kan vara en del av bönen, och då kan vi märka att det alltid finns en utväg, en väg vidare i överlåtelse och lydnad.

Hur svårt det än är i livet, hur tungt lidandet än kan vara, kan vi alltid förena oss med den lidande Kristus och få hans hjälp att bära den del av korset som kan komma på vår lott. Inkarnationen innebär det otroliga att Gud avstår från sin allmakt i Jesus Kristus för att dela vår vanmakt. Inifrån vill han erfara vår mänskliga svaghet och utsatthet för att kunna frälsa oss genom sin delaktighet i vår mänskliga bräcklighet. ”Kristus Jesus ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlikhet med Gud utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss” (Fil 2:6). Världsalltets herre blir vår tjänare. Den ende som är utan synd tar på sig vår synd för att försona oss med sig själv.

Det är detta frälsningens drama som vi nu får delta i under den kommande veckan. Idag finns det ännu något av triumf och glädje när folkskarorna hyllar Jesus, Men det är bedrägligt. Snart kommer jubelropen att övergå i andra rop: korsfäst, korsfäst. Det är så lätt att ryckas med av massorna omkring oss. I vår tid är det snarare den mördande likgiltigheten som möter Jesus. Man vänder sig bort med en gäspning eller rycker på axlarna åt honom och åt oss som efterföljer honom. Många riskerar att ryckas med av massornas likgiltighet. Många vill vara som alla andra. Det får inte synas och märkas att vi följer Jesus och vill gå i en korsfäst Herres fotspår. Därför är det så få som verkligen förblir trogna. Därför är det så många som inte kan motstå trycket från omgivningen. Risker är stor att massorna tar hem spelet. Jesus har själv undrat om det kommer att finnas någon tro bland oss när han en gång kommer åter.

Därför är Stilla veckan så viktig. Det är en enda övning i solidaritet med Jesus, men den lidande mänskligheten. Det är en nåd som kan få vårt stenhjärta att tina upp. Det är en väg ut ur vår inkrökta själviskhet för att bli fria för Gud och vår nästa. Det är en nåd att få vara i Jesu närhet också när han lider. Det hjälper oss att upptäcka hans närhet när lidandet drabbar oss. Samtidigt är Stilla veckan framför allt en förberedelse för att ta emot påskens glada budskap. Det är inte graven som ger oss meningen med liv och död – utan den tomma graven som pekar fram mot uppståndelse och evig härlighet. Vi måste alla bära

korset på ett eller annat sätt för att nå fram till påskens jubel. Sorg och glädje här ihop. Död och liv likaså. Det är inget vi kan förklara logiskt och rationellt. Men går vi korsets väg med Jesus då kommer vi osvikligt fram till påskens nya liv, till evig frid och glädje.

